

L.A. Schwartz

# My Kind of Trouble

Vertaald door Saskia Peeters



DE FONTEIN

## Noot van de auteur

*My Kind of Trouble* is een romantische komedie die haar dikke en autistische personages omarmt, maar ook mogelijk gevoelige onderwerpen aansnijdt. Zo is er sprake van een voor-geschiedenis met een dodelijk auto-ongeluk, het verlies van ouders en verlating, en alcoholisme. Er is ook sprake van het pesten van autistische personages (door schoolgenoten, leden van de gemeenschap en ouders), de ABA-methode, homofobie van ouders en de maatschappij, moraliserende praatjes over eten, fatshaming en misbruik van minderjarigen binnen de kerk. Ten slotte bevat het boek impliciet geweld, expliciet bloedvergieten en vechten (geen gevechten tussen de held en heldin) en expliciete seks. Wie gevoelig is voor deze onderwerpen, dient dit boek met voorzichtigheid te lezen.

## Harmony

Harmony Hale zat in het prieel dat midden op het met gras begroeide dorpsplein van Brookville stond en nam een flinke slok van haar ijskoffie. Ze bedacht dat het plaatsje er niet uitzag alsof het werd gerund door de meest corrupte man die je maar kon tegenkomen.

Aan de andere kant, Harmony zag er met haar strooien hoed, groenblauwe jumpsuit die haar volle rondingen accentueerde en sandaaltjes met een klein hakje waarschijnlijk ook niet uit als iemand die het leven van de meest corrupte man die je maar kon tegenkomen kapot kon maken, en toch was dat exact de reden waarom ze hier was. Het was wat ze al met tientallen anderen had gedaan, omdat ze het om de een of andere reden allemaal verdienden. Maar niemand had het zo verdiend als de burgemeester van Brookville.

‘Zin om je charmes in de strijd te gooien?’ vroeg Alice, die naast haar op het bankje zat, voordat ze met een grijns haar eigen koffie door het knalroze rietje opslurpte.

Alice Burrows. Harmony’s verkenner, assistent en beste vriendin. Ze was een paar weken eerder naar het dorp afgereisd om zichzelf op de hoogte te stellen van de stand van zaken.

Harmony hief de koffie die Alice had meegenomen uit het café waar ze een baantje had gevonden (perfect om mensen te ontmoeten en roddels te horen). Ze proostte en lachte zelfgenoegzaam. ‘Altijd.’ Ze had het alleen niet over het charmeren

van de burgemeester, nog niet. Deze dag zou ze haar pijlen richten op een andere man. Het laatste radertje van de val waar de burgemeester gretig in zou trappen, als de rat die hij was.

Haar vingers klemde zich steviger rond de plastic beker vol koude druppels condens. ‘Wanneer zou die vent hier eigenlijk moeten zijn?’ Die ochtend was ze met Furiosa – haar cabriolet – hiernaartoe komen rijden vanuit een kleine plaats net buiten Santa Barbara, waar ze de footballcoach van een particuliere universiteit zijn spaargeld afhandig had gemaakt omdat hij al jaren het seksuele wangedrag van zijn beste pupillen verdoezelde. Zoals verwacht had hij zich eenvoudig laten verleiden door de kans om het grootste deel van zijn schandalig hoge salaris te investeren in een binnenkort bekend te maken streamingplatform voor universiteitssporten dat in werkelijkheid niet bestond. En zonder geld om getuigen en de campuspolitie af te kopen, zou hij binnenkort waarschijnlijk ook zonder werk zitten. Het recentste slachtoffer zou een eerlijke zaak kunnen beginnen tegen zijn beste cornerback, helemaal met het deel van het geld van de coach dat Harmony anoniem had gedoneerd voor haar juridische kosten. De roes van haar overwinning was echter al uitgewerkt en Harmony stond te popelen om aan deze klus te beginnen.

Dé klus. Die ze al op het oog had sinds ze was begonnen met zwendelen. Eerst had ze voor anderen gewerkt om de kneepjes van het vak te leren, maar al snel was ze voor zichzelf begonnen en had ze Alice erbij betrokken. Samen gingen ze achter haar favoriete doelwitten aan. En nu was de tijd eindelijk rijp. Niet dat ze de boel wilde overhaasten; ze was van plan om er echt van te genieten.

Ze liet nog een slok van de zoete, romige koffie over haar tong gaan. Het had een paar jaar gekost om alle middelen bij elkaar te krijgen om dit te doen. Het overgebleven geld van de footballcoach zou zo ontzettend goed terechtkomen. Ze moest alleen nog het laatste stukje van haar plan regelen. Dus waar bleef die vent?

‘Elke dag stipt om drie uur.’ Alice trok haar lange, smalle neus op. ‘Je kunt de klok op hem gelijkzetten. Die man is zo makkelijk te volgen. Hij gaat zelden ergens naartoe. Hij verlaat elke doordeweekse dag op hetzelfde tijdstip de bibliotheek om naar de school te gaan.’

Harmony staarde naar de houten deuren van de bibliotheek en wachtte ongeduldig tot hij zou verschijnen. De witgepleisterde muren van het gebouw vormden één zijde van het dorpsplein, samen met een seniorencentrum en een parkeerterrein. Aan de andere kant werd het gazon, waar een klein groepje yoga-oefeningen deed en een paar jonge kinderen over verspreid liggende dekens waggelden, afgebakend door de rode bakstenen muur van het gemeentehuis. Op deze middag in het vroege voorjaar zaten er meerdere mensen op de banken langs de paden koffie te drinken of op hun telefoon te scrollen. Anderen slenterden langs de winkels die de rest van het plein omzoomden, met hun deuren uitnodigend open en reclameborden voor de ingang die allerhande koopjes aanprezen.

In feite waren deze kleine plaatsen allemaal hetzelfde. Anders dan vaak werd aangenomen, kenden niet alle inwoners elkaar, maar de mensen waren wel nieuwsgierig en kritisch, al waren ze tegelijk ook veel te goedgelovig. Ze lieten zich maar al te makkelijk door Harmony bespelen zodat ze dichterbij haar doelwit kon komen, dat zich onder hen ophield. Ze genoot van de bittere nasmaak van haar koffie en dacht een paar maanden vooruit, wanneer al deze mensen zouden weten wie burgemeester Travis Weaver werkelijk was. Ze zouden hem met pek en veren besmeuren, in elk geval metaforisch, en het nieuws van zijn ondergang snel via sociale media verspreiden. Het zou voorgoed met hem gedaan zijn in Brookville – en in de tech-industrie, waar hij zijn miljoenen had vergaard.

Weet je wie over het algemeen geen miljoenen of enorme lappen grond hebben? Fulltimeambtenaren. ‘En je weet zeker dat hij de eigenaar is van de grond?’ vroeg ze aan Alice. ‘Een bibliothecaris?’ Hij was op het laatste moment aan hun plan toegevoegd. Alice had aanvankelijk een hobbyboer gevonden

op wie Harmony haar pijlen kon richten, een gescheiden man van middelbare leeftijd die weg wilde uit Brookville, zo'n type dat ze in een mum van tijd om haar pink had gewonden. Maar toen bracht die verdomde Travis Weaver een bod uit op precies de lap grond die zij nodig had voor haar plannetje, en moesten ze improviseren.

‘Vertrouw je me niet?’ Alice keek haar met open mond, knipperende ogen en een hand op haar hart aan.

Harmony rolde met haar ogen. Ze vertrouwde niemand.

Ze schoten tegelijk in de lach. Alice' kakelende gegiechel mengde zich met Harmony's schorre gegrinnik.

‘Je hebt het al een keer eerder mis gehad,’ bracht Harmony Alice in herinnering. ‘Door die leuke medewerker in het archief van San Diego heb ik drie dagen achter de verkeerde Paul Thompson aan gezeten.’ Eentje die niet eens een auto had, laat staan een restaurantketen waarin hij iedere inmenging van de vakbond afhiel door zijn eigen werknemers aan te geven bij de immigratiedienst.

‘Hij was wel leuk,’ gaf Alice met een zucht toe. ‘Hij had kuiltjes in zijn wangen.’

Harmony snoof, maar was Alice toch dankbaar voor haar hulp. Ze liet zich makkelijk afleiden, maar wist van alles te achterhalen over hun doelwitten en kwam aanzetten met types die er bijna om smeekten om hun onrechtmatig verkregen rijkdommen te laten aftroggelen. Eigenlijk bewezen ze de samenleving een dienst, iedereen profiteerde ervan. Gerechtigheid voor iedereen en geld voor Harmony's onvindbare bankrekeningen.

‘Ik heb het extra goed gecontroleerd,’ verzekerde Alice haar terwijl ze haar rietje piepend door het deksel omhoogtrok. ‘De grond heeft geen bouwbestemming, en is binnen de familie van generatie op generatie overgegaan.’

Het zou dus een fluitje van een cent worden om de bibliothecaris ervan te overtuigen de grond aan Harmony te verhuren voor haar plan. Ze probeerde haar ongeduld te sussen met nog een slok van de zoete koffie en volgde met haar blik wat skateboarders die probeerden kickflips te doen op de bestra-

ting rond een fontein in een hoek van het plein. Iemand had het standbeeld boven de sijpelende waterstraal een hoed met een brede rand en veel veren opgezet, alsof hij elk moment op weg kon gaan naar de plaatselijke derby. Iets verderop renden oudere kinderen een speelhal binnen, de VRcade, aldus de neonletters boven de ingang, die de jeugd van Brookville naar het metaversum lokten.

‘Daar komt hij.’

Harmony’s blik schoot terug naar de bibliotheek. Een man die zeker in de zeventig moest zijn schuifelde over het pad naar de straat, met een bibliotheekboek onder zijn arm vol ouderdomsvlekken geklemd.

‘Alice, wat maak je me nou?’ Harmony schoot in de lach. ‘Je zei dat dit een kwestie van versieren en ontwapenen zou zijn. Dit vraagt om een andere aanpak.’ Ze kon iedereen om haar pink winden, maar alles stond of viel met de juiste strategie. Ze zette haar koffie neer en pakte haar Staud-handtas van de bank. Ze had nog tijd om de rode lipstick weg te vegen; het doelwit had de straat nog niet bereikt.

‘Niet hij.’ Alice schudde haar hoofd, en haar bruine haar zwierde langs haar smalle gezicht, waarop een grijns verscheen toen ze achter Harmony wees. ‘Hij. Preston Jones. Volle kracht vooruit.’

Harmony draaide zich terug en zag een heel lange, heel slungelige man – wit, ongeveer haar leeftijd, misschien halverwege tot achter in de twintig – achter de bejaarde man vandaan stappen. Hij haastte zich de trap af, waardoor zijn donkere haar wapperde en zijn visgraatjas flapperde. Hij leek te worden omgeven door een soort nerveuze energie toen hij zijn leren schoudertas open probeerde te maken om er een boek in te stoppen en zijn voorhoofd fronste boven zijn bril, die glinsterde in de middagzon.

‘O god,’ zei Harmony koeltjes terwijl ze haar tas weer neerzette. ‘Als ik mijn charmes moet loslaten op die in tweed gehulde vlaggenmast, vrees ik dat hij het niet overleeft.’ Er borrelde een lach op vanuit haar borst.

Alice grinnikte.

Harmony ging staan. Ze schudde haar haren naar achteren en trok haar hoed scheef op een manier waarvan ze door eindeloos oefenen voor de spiegel wist dat die zwierig was. Vervolgens liep ze het trapje van het prieel af en stak ze het gazon over naar het volgende gelukkige slachtoffer dat ze zou betoveren.

Zij en haar charme troffen Preston halverwege het pad naar de bibliotheek. ‘Mag ik je iets vragen?’

Hoewel zijn dikke wenkbrauwen omhoogschoten toen ze hem aansprak, liep de bibliothecaris in volle vaart door terwijl hij mompelde: ‘O god.’ Hij beende haar voorbij. ‘Nee.’

Niet de gebruikelijke reactie. Harmony ging naast hem lopen en wist zijn lange passen in dubbel tempo bij te benen. ‘Het duurt maar heel even.’ Ze glimlachte breed en grinnikte zacht. Zo had ze politici en miljonairs voor zich gewonnen. Mannen haatten het om te worden uitgelachen, maar waren graag deelgenoot van een grapje – al dan niet bestaand – van een mooie vrouw.

‘Sorry.’ Haar huidige doelwit hield zijn blik recht vooruit gericht en kreeg daardoor niets mee van haar betoverende glimlach. Hij versnelde zijn pas en sloeg af naar het parkeerterrein. Zijn tot vuisten gebalde handen draaiden aan de schouderriem van zijn tas alsof hij de keel van zijn aartsvijand dichtkneep. En murmelde hij nou echt ‘*Vandaag niet, Satan?*’

Zelfs snelwandeland als een showpony aan de speed kon Harmony het tempo van zijn belachelijk lange benen niet bijhouden. Pas toen hij bij het fietsenrek aan de voorzijde van het parkeerterrein bleef stilstaan, haalde ze hem in.

‘Het gaat om een belangrijke kwestie,’ zei ze toen hij een groene fiets van het slot haalde en een witte helm van het stuur schoof. Hij moest blijkbaar ergens naartoe; de school, had Alice gezegd, maar wat kon er nu zo belangrijk zijn aan een school? Een of ander boekennoodgeval? Met een hand op haar omvangrijke boezem – een primitieve techniek, maar het werkte altijd om de aandacht daarnaartoe te trekken – ver-



zekerde ze hem: ‘Ik heb zo een afspraak, dus ik zal het kort houden voordat ik zelf ook weg moet –’

Hij plantte de helm op zijn bruine krullen, klikte de gesp vast en zwaaide een lang been over de fiets. ‘Mooi,’ zei hij kordaat.

En daarmee stuurde hij zichzelf en de fiets het parkeerterrein af en de straat in, Harmony met open mond achterlatend.

Ze klapte haar mond dicht. Nee. Ze stond niet met haar mond vol tanden. En ze raakte al helemaal niet in paniek. Harmony aanvaardde altijd alles wat haar zwendelpraktijken haar toewierpen en liet zich nergens door uit het veld slaan. Alleen was ze zojuist uit het veld geslagen.

Wat was er nou gebeurd?

Misschien was hij gay. Of aseksueel. Dat was voor Harmony geen probleem. Gewoon een andere aanpak. Ze was op zoveel manieren aantrekkelijk. Misschien had hij iets tegen dikke mensen. Dan zou ze hem evenals de burgemeester een lesje leren. Er was geen grens aan het aantal klootzakken dat ze in één plaats aankon. Alleen had ze deze klootzak nodig om de allergrootste aan te pakken.

Harmony bewoog gedachteloos haar vinger over het lege fietsenrek. Misschien moest ze bij hem gewoon meer van haar charmes in de strijd gooien. Dit was niet het LA van gladde praatjesmakers of het San Francisco van sociale klimmers, waar ze de belofte van een mooie kans maar uit hoefde te werpen en iedereen toehapte. De mensen in kleine plaatsen konden koppig zijn.

Hoe dan ook, dit zou een uitdaging worden. In gedachten zag ze de gespannen, volle mond en de felle blik van de blauwe ogen achter de dikke brillenglazen van de bibliothecaris weer voor zich. Harmony rolde haar schouders naar achteren en liet haar blik door de met bomen omzoomde straat gaan waarin hij was verdwenen. Ze hield van uitdagingen.

Hier ging ze van genieten.

Eerste druk november 2025

Oorspronkelijke titel *My Kind of Trouble*

Oorspronkelijke uitgever Alcove Press, an imprint of The Quick Brown Fox & Company LLC

Copyright © 2024 by Leanne Schwartz

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht  
Vertaling Saskia Peeters

Vertaling dichtregels *Leaves of Grass* van Walt Whitman uit: Huub Beurskens e.a., onder redactie van Jacob Groot en Kees 't Hart, Amsterdam: Querido, 2007

Omslagontwerp Het Omslag Atelier

Omslagillustratie © Stephanie Singleton

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 7514 5

ISBN e-book 978 90 261 7515 2

ISBN luisterboek 978 90 261 8162 7

NUR 302

[www.uitgeverijdefontein.nl](http://www.uitgeverijdefontein.nl)

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan.

Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.